

ויקטוריה, המחנכת של מיכאל בן דוד נציגנו לאירוויזיון: "תמיד ידעתי שהוא יצליח"

מאחורי הקול הנדיר והאישיות הססגונית של נציג ישראל באירוויזיון מיכאל בן דוד (25) מסתתר סיפור חיים מורכב, שכלל התעללות בבית הספר סביב קבלת זהותו המינית. כשלא יכול היה לשאת זאת יותר עבר לפנימיית הכפר הירוק, שם פגש את המחנכת ויקטוריה רודנב, שאמרה השבוע: "האירוויזיון קטן עליו, זה יהיה המקום הכי נמוך שהוא יגיע אליו"

בני קימרון

עודכן 11.02.22, 07:17

"תמיד ידעתי שהוא יצליח. עקבתי אחריו בכל שלבי התחרות, לא קפצתי משמחה כשהכריזו שהוא ניצח, אבל אני שמחתי בשבילו, אחרי שעבד כל כך קשה כדי להגיע לאן שהגיע. אין ספק שבתחרות הוא היה הכי מתאים לאירוויזיון, אבל האירוויזיון קטן עליו, זה יהיה המקום הכי נמוך שהוא יגיע אליו".

מיכאל וויקטוריה באחת ההופעות בבית צבי (צילום: אילנה מנשה (צילום תמונה קטנה: שחר ארביב))

כך אומרת ויקטוריה רודנב (82), המורה והמחנכת של נציג ישראל באירוויזיון מיכאל בן דוד בעת לימודיו בכפר הירוק. היא מלמדת בכפר רוסית וספרות רוסית מאז עלתה לארץ לפני 32 שנה מאזרביג'אן ועד היום. מחצית מתלמידיה עלו לארץ במסגרת פרויקט נעל"ה והאחרים ילדים של עולים ותיקים וגם כמה "צברים" שהעדיפו ללמוד רוסית על פני ערבית. מיכאל בן דוד (25) היה אחד מהם.

"החזקתי אותו"

הוא גדל באשקלון עד גיל 11, וקולו הגבוה גרר תגובות קשות, כולל התנכלויות, חרמות, הצקות ואלימות. "בגלל שכל כך הושפלתי, סתמתי את הפה במשך שנים", סיפר לפני כחודשיים לידיעות אשקלון. "זה הגיע למצבים שהייתי מתפלל שהמורה לא תפנה אליי בשיעור כדי שלא איאלץ לענות לה עם הקול הגבוה שלי. כשהייתי מדבר זה גרר צחוקים עליי במקרה הטוב ומכות במקרה הרע. ילדים בשכבות הגבוהות יותר היו מחטיפים לי, זורקים אותי לפח מדי פעם ולפעמים מכים אותי באגרופים ובסטירות. הזהות המינית שלי התגבשה כבר מילדות ולא הסתרתי את זה. קריאות 'הומו' וכל מיני דברים סביב זה היו דבר שכיח".

מיכאל בתקופת לימודיו בכפר הירוק
(צילום: פרטי)

כשהתחלתי להיות הקשות לא פסקו, והוא לא יכול היה עוד להתמודד עם ההצקות ביקש מיכאל מאמו לעבור לפנימיית הכפר הירוק. "ההתחלה לא הייתה פשוטה וגם שם היו הצקות ברמה המילולית. אני מודע לזה שלכל מקום חדש שאני מגיע אני מעורר תגובה כלשהי, אבל סמכתי על עצמי שכשהחברה יכירו אותי הם יגלו שאני אדם טוב וחברותי. זה מה שקרה והרגשתי בבית".

"הוא הגיע אליי בכיתה ז', והייתי המחנכת שלו עד כיתה ט'", מספרת ויקטוריה רודנב. "אי אפשר היה שלא לראות שהוא נמצא בארון. הוא סבל מיחסם של הילדים, אבל היה חזק והתמודד יפה".

"המקום הזה עיצב אותי למה שאני היום", אומר מיכאל, "וזו ההחלטה הכי חשובה שקיבלתי בחיי. זה היה קרש הצלה ומקפצה ענקית".

תמיד חלמת לעסוק בשירה ובמשחק באופן מקצועי?

"לא. בגיל 16 אחת המורות בפנימייה הבחינה בכישרון שלי וממש הכריחה אותי ללכת למגמת מוזיקה ותיאטרון".

המורה הזו הייתה ויקטוריה. "בשנים שלימדתי אותי", היא מספרת, "הוא לא היה תלמיד כל כך טוב, הוא לא כל כך אהב ללמוד, ולכן כשעבר לתיכון הרגשתי צורך להפנות אותו למגמת המוסיקה ועשיתי מאמצים רבים כדי לדחוף אותו למגמה הזו. ידעתי שהוא חייב להצליח. גם שם הוא לא היה תלמיד מעולה, הוא היה צריך להתאמץ וללמוד, אבל עשינו הכל כדי שייסיים עם בגרות מלאה. בכל פעם שהוא היה מנסה לברוח מהמגמה לא נתתי לו. החזקתי אותו עד הסוף".

לדבריה, "הוא תמיד קיבל יחס טוב מהמורים ומצוות הפנימייה, כולם ידעו שיש לו כישרון ועשו כל מה שאפשר היה כדי לקדם אותו".

"בן בית"

אין ספק שויקטוריה הייתה הכי משמעותית עבורו. "היה בינינו קשר מיוחד. אני גרה בכפר, והבית שלי פתוח לכל התלמידים. מיכאל היה ממש בן בית. הוא היה בא אליי, לא בשביל לבכות לי, אלא כדי להביע רגשות. הוא לא היה צריך לשתף אותי, כי הכל קרה מול עיניי, ואני חיזקתי אותו".

"הלב הפתוח של ויקטוריה הוא השיקוף של דלתה הפתוחה בפני כל תלמידי הפנימייה", מעיד עליה מנהל הכפר ד"ר קובי (סיסקו) נווה ומדגיש: "מיכאל היה בן הטיפוחים שלה. היא הייתה עבורו אם, כותל, פסיכולוגית. הקשר ביניהם מיוחד ומופלא".

במהלך השנים שמרה ויקטוריה על קשר גם עם הוריו ובני משפחתו של מיכאל. אחריו למד בכפר אחיו ליאון ("שמחזיק את כל המשפחה ועוזר גם למיכאל"), וכיום לומדים כאן אח נוסף וגם בן אחותו.

"זו רק ההתחלה"

כשמיכאל סיים את לימודיו והתגייס לצבא הוצע לו להיבחן ללהקה צבאית. "סירבתי כי לא היה את הביטחון להופיע מול אנשים". אחרי השחרור הוא מצא עבודה כ"מלצר מזמר" במסעדה בתל אביב. "אחת הלקוחות, שהיא אחת המורות הבכירות בארץ לפיתוח קול, שמעה אותי ומאוד התלהבה. היא ממש דרשה שאבוא אליה כדי ללמוד ולהשתפר, והציבה לי עובדה - ללכת ללמוד שירה ומשחק בבית הספר בית צבי".

שם למדתי להיות מקצוען אמיתי. אפשר לומר שנתנו לי 'בעיטה בתחת' ואמרו לי: 'נשמה, תתעורר. אין יותר רחמים עצמיים. זו העבודה שלך ותיתן את כל מה שיש לך'."

"הוא שחקן מצוין", אומרת ויקטוריה, "כשלמד בפנימייה הוא היה משתתף כשחקן וכזמר בכל הצגת סוף שנה. הקשר בינינו לא הסתיים עם סיום לימודיו בכפר הירוק, ואחרי כמה שנים הזמנתי אותו להשתתף ב'פאנטום האופרה'. הוא עמד מאחורי התפאורה ושר במקום אחד השחקנים ששיחק על הבמה. זה היה מדהים. מאז שהוא למד בבית צבי הקפדתי ללכת ולראות אותו על הבמה בכל הצגת סוף שנה של המחזור שלו. בשבילו האירוויזיון זו רק ההתחלה. אמרתי לו שזוהי רק המדרגה הראשונה שלו. עכשיו צריך במאי רציני שייקח אותו, ואז הדרך שלו למעלה-למעלה מובטחת."